

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. Враца, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка П. Петрова
Камелия Пл. Колева

при участието на секретаря Христина Т. Цекова
като разгледа докладваното от Евгения Г. Симеонова Въззивно гражданско
дело № 20221400500085 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по *въззивна жалба вх.№ 8812/18.11.2021 г.* на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи /ОДМВР/, гр.Враца, чрез главен юрисконсулт Д.П., против Решение № 234/03.11.2021 г. по гр.д.№ 2232/2021 г. по описа на Районен съд-Враца, с което е признато за незаконно уволнението и е отменена на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ заповед № 369з-577/26.03.2020г. на директора на ОДМВР Враца, с която е прекратено трудовото правоотношение на Д. Т. И., с ЕГН ***** и адрес: гр.***; ищцата Д. Т. И. е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност "****" в сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” при ОДМВР-Враца; осъден е ответника ОДМВР-Враца да заплати на Д. Т. И. сумата от 766,48 лв., представляваща обезщетение за времето на оставане на ищцата без работа за периода от 31.05.2021г. до 12.06.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; осъдена е ОДМВР-Враца да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд Враца сумата от 190.00 лв. - държавната такса върху уважените искове.

В жалбата се поддържа, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон, и е необосновано.

Въззивникът изразява несъгласие с изводите на районния съд относно спазването на процедурата по чл.333 КТ. Посочва, че с писмо рег.№ 369000-

2263/13.02.2020 г. е изискано мнение от ТЕЛК и с експертно решение от 27.02.2020 г., получено в ОДМВР на 02.03.2021 г., е получен отговор. Признава, че искането до Инспекцията по труда е изготвено на 12.02.2021 г., но твърди, че същото е изпратено след получаване на мнението на ТЕЛК, а именно – на 04.03.2021 г. В подкрепа на това свое твърдение изтъква, че в искането до Инспекцията са посочени представените пред ТЕЛК документи и експертното решение на комисията.

В жалбата се изразява несъгласие и с мотивите на първоинстанционния съд, че наложеното наказание не съответства по тежест на извършеното нарушение. Развиват се съображения, че ищцата умишлено е укрила, че е служител на МВР, тъй като ясно е съзнавала какви могат да бъдат последствията от деянията ѝ. Изтъква се, че И. не е докладвала сама за извършеното нарушение, а е признала за същото едва след публикация в медиен сайт и след като е била извикана. Навеждат се доводи, че служителите на МВР следва в по-голяма степен да спазват законите, тъй като основната цел на институцията е именно да разкрива и предотвратява извършването на престъпления и нарушения. Ето защо всяко едно действие на служител на МВР, с което се извършва престъпление или сериозно нарушение, води до уронване престижа на институцията. Извършва се позоваване на съдебна практика на Върховния административен съд, разясняваща понятието "деяние, уронващо престижа на службата". Изтъква се, че в случая извършеното от ищцата деяние "контрабанда" е виновно и морално укоримо, станало е достояние на обществеността и по този начин е уронен престижа на службата и е създадено негативно отношение към МВР като цяло.

Въззивникът моли за отмяна на обжалваното решение.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил *отговор вх.№ 10847/23.12.2021 г.* от въззиваемата Д.И. Т., чрез пълномощника ѝ адв.Н.Г., в който оспорва основателността на въззивната жалба и поддържа, че първоинстанционният съд е обсъдил и анализирал събраните по делото доказателства и въз основа на тях е взел обосновано и базиращо се на вътрешното му убеждение решение да признае уволнението за незаконно.

В отговора се изразява несъгласие с изложените в жалбата оплаквания, касаещи процедурата по чл.333 КТ, и се твърди, че районният съд правилно е приел, че е допуснато нарушение, тъй като не е изискано мнение на ТЕЛК преди да се иска разрешение от Инспекцията по труда.

Въззиваемата счита за неоснователни и наведените в жалбата доводи относно тежестта на извършеното нарушение на трудовата дисциплина. Поддържа, че нито в заповедта за уволнение, нито в жалбата се сочи по какъв начин е уронен престижа на работодателя, как е злепоставен пред трети лица и как това се е отразило по неблагоприятен начин на авторитета му. Изтъква, че конкретният случай касае административно нарушение, за което е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, а не контрабанда на цигари, каквито твърдения се навеждат в жалбата. Въззиваемата посочва, че от събраните гласни доказателства е изяснено, че цигарите са били за лично ползване, както и че не е допускала, че извършва нарушение, тъй като не е знаела какво е разрешеното количество цигари за внос в България.

В отговора се иска обжалваното решение да бъде потвърдено и да бъдат присъдени разноски за въззивното производство.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в рамките на законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

При извършената служебна проверка по реда на чл.269, изр.1 ГПК, настоящият съдебен състав констатира, че обжалваният съдебен акт е валиден и допустим.

За да се произнесе по правилността на първоинстанционното решение, въззивният съд взе предвид следното:

Районен съд-Враца е сезиран с искова молба на Д. Т. И. от гр.Враца, с която против ОДМВР-Враца са предявени обективно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 – т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ - за признаване за незаконно уволнението на ищцата и отмяна на заповед № 369з-577/26.03.2020г. на директора на ОД на МВР Враца, за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност и за осъждане на ответника да ѝ заплати обезщетение за оставането без работа, вследствие уволнението в размер на 766.48 лева за периода 31.05.2021г.- 12.06.2021г.

В исковата молба се твърди, че на основание докладна записка № 967р-5857/09.12.2019г. до директора на ОДМВР Враца, изготвена по повод публикация в информационен сайт за извършено от ищцата митническо нарушение и съставен ѝ АУАН №3087/07.12.2019г. за нарушение по чл.233, ал.3 вр. с ал.1 от Закона за митниците /ЗМ/, е назначена комисия за проверка на обстоятелствата. За резултатите от извършената проверка комисията е изготвила доклад от 28.01.2020г., с който уведомява директора на ОДМВР Враца за установени две нарушения на служебната дисциплина от страна на ищцата: На първо място, нарушение на чл.187, ал.1, т.10 от КТ, за това, че на 07.12.2019г. в 04.02ч. е напуснала страната в посока Република Турция без да уведоми по съответния ред директора на ОДМВР Враца, което според комисията представлява тежко нарушение на служебната дисциплина и е извършено умишлено. На второ място, нарушение на чл.187, ал.1, т.8 от КТ, за това, че на 07.12.2019г. около 20.00 ч. при влизане в Република България на ГКПП Капитан Андреево в личния ѝ багаж са намерени 12 стека цигари, без български акцизен бандерол, съставен АУАН и изземване на стоката, което нарушение е довело до уронване престижа на МВР.

Ищцата посочва, че на 07.12.2019 г., в извънработно време около 04:00 часа е напуснала страната през ГКПП Капитан Андреево в посока Турция, но твърди, че е била уведомена за тази екскурзия от своя позната на 06.12.2019 г. в 18:00 ч., т.е. след работно време, поради което не е могла да подаде уведомително писмо до директора на ОДМВР-Враца преди пътуването. Признава също, че е закупила цигари от безмитния магазин при влизането в Турция за лична консумация и за семейството си, както и че при влизането в България на 07.12.2019 г. около 20:00 ч. митническите служители са извършили проверка на багажа ѝ и са ѝ казали, че за цигарите ще ѝ бъде съставен акт, тъй като е трябвало да бъдат декларирани. Твърди, че по време на съставяне на акта не е имало други лица, че не се е представяла със служебен документ, не е питана за местоработата си и не се е възползвала от трудовото си правоотношение, за да е станало достояние на обществеността.

В исковата молба се посочва, че за първото нарушение, а именно - неуведомяване на работодателя за задграничното пътуване, ѝ е наложено дисциплинарно наказание "предупреждение за уволнение" за нарушаване на

служебната дисциплина по смисъла на чл.187, ал.1, т.10 КТ за нарушение на чл.18, ал.4 от ЗЗКИ и Заповед № 8121з-1591/20.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, допълнена със Заповед № 8121з-1591/23.08.2019 г. Навежда доводи, че при напускането на страната е съобразила поведението си с т.3 от заповедта за допълнение, според която при невъзможност уведомяването да се извърши преди датата на пътуването, такова да се осъществи до три дни след завръщането от отпуск или командировка. Поддържа, че такава възможност не ѝ била предоставена, тъй като веднага след прибирането ѝ от задграничното пътуване на 08.12.2019г. (неделя) в първия следващ работен ден - 09.12.2019г. при явяването ѝ на работа е била извикана от прекия си началник, който ѝ показал статия от информационен сайт и я е уведомил за разпореждането на директора да напише докладна по случая. Ищцата твърди, че е поискала да ѝ бъде дадена възможност да пусне уведомление, но такава ѝ е отказана с обяснението, че е трябвало да стори това предварително. Навежда доводи, че с предприетите преди изтичането на посочения срок действия по изготвяне на докладна от прекия ѝ ръководител и издаването на Заповед № 369з- 2259/11.12.2019г. на директора за извършване на проверка, е била лишена от право да подаде уведомление. Според ищцата, не може да се установи от описаното в заповедта изпълнително деяние кога наказващият орган е приел, че е извършено нарушението, което ѝ се вменява - неподаване на уведомление по чл.18, ал.4 от ЗЗКИ, нито обстоятелствата при които е извършено, което възпрепятства съдебния контрол върху законосъобразността на заповедта.

По отношение на второто посочено нарушение, а именно - злоупотреба с доверието и уронване доброто име на предприятието, ищцата посочва, че със Заповед № 369з-577/26.03.2020 г. ѝ е наложено дисциплинарно наказание "уволнение". Твърди, че в заповедта не се сочи в какво точно се изразява визираното нарушение по чл.187, ал.1, т.10 от КТ уронване доброто име на предприятието, чрез накърняване на престижа на държавната служба. Според нея, не е допустимо укоримостта на дадено поведение на работника/служителя да се обсъжда единствено на плоскостта на субективната преценка на работодателя, без посочване на конкретни действия/бездействия, в които се е изразило. Счита също, че разпоредбата на чл.187, т.8 от КТ изисква наличието на две кумулативни предпоставки, които са в причинно-следствена връзка, каквито обстоятелства не се констатира, поради което не следва да се търси дисциплинарна отговорност.

В исковата молба се навеждат и доводи, че при налагане на дисциплинарното наказание е нарушена разпоредбата на чл.189, ал.1 КТ, тъй като не е съобразена тежестта на наказанието с тежестта на нарушението и не са оценени всички обстоятелства, имащи отношение към извършеното дисциплинарно нарушение, в т.ч. значимостта на неизпълнените задължения по трудовото правоотношение с оглед настъпилите неблагоприятни последици за работодателя; обстоятелствата, при които е осъществено неизпълнението; субективното отношение и цялостното поведение на ищцата.

Ищцата счита, че е нарушена и процедурата по чл.333 КТ за преодоляване законовата закрила при уволнение на работник/служител с ТЕЛК. Поддържа, че има издадено ЕР №3372/103 от 10.07.2018г. с определена 60% ТНР, но в нарушение изискванията на закона работодателят е

поискал първо разрешение от Инспекцията по труда, а след това становище от ТЕЛК.

В срока по чл.131 ГПК е подаден писмен отговор, с който ответникът оспорва исквете като неоснователни и моли да бъдат оставени без уважение. Твърди, че атакуваната заповед е законосъобразна и при издаването ѝ са спазени изискванията на КТ. Поддържа становище, че по повод извършената проверка по постъпили данни за нарушение на трудовата дисциплина от ищцата е установено, че същата е пренасяла през ГКПП „Капитан Андреево“ недекларирани 12 стека с цигари, които са били иззети и е съставен АУАН за митническо нарушение. Счита, че служителката е запозната с всички събрани материали при проверката и не е нарушено правото ѝ на защита. Развива съображения, че с факта на неуведомяване на директора на ОДМВР Враца за задграничното ѝ пътуване до Турция ищцата виновно е нарушила чл.18, ал.4 от ЗЗКИ, което представлява нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл.187, ал.1, т.10 от КТ, а с пренасянето на 120 бр. кутии - 2400 къса цигари марка „Карелия слимс“ без български акцизен бандерол, укрити и недекларирани, е осъществила състава на нарушението по чл.233, ал.3 вр. с ал.1 от ЗМ. Посочва, че за второто деяние на служителката е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Твърди, че поради факта, че ищцата е трудоустроена, е изискано по реда на чл.333, ал.1, т.2 от КТ становище от ТЕЛК и е изпратено искане за разрешение за уволнение от Инспекцията по труда, като такова е получено на 05.03.2020г. Ответникът счита, че деянията са установени по безспорен начин и е наложено съответстващо дисциплинарно наказание.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени и гласни доказателства. След като обсъди тези доказателства, поотделно и в тяхната пълнота, във връзка с изложените от страните доводи, настоящият съдебен състав приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че са били в трудово правоотношение, по силата на което ищцата Д.И. е изпълнявала длъжността "****" в група „Регистрация и отчет на пътните превозни средства, собствениците и водачи“ в сектор „Пътна полиция“ към Охранителна полиция при ОДМВР-Враца.

Безспорно е обстоятелството, че на 07.12.2019 г. (събота) Д. Т. И. е напуснала страната с автобус рег. № ВР***СА и е посетила Република Турция, както и че на същата дата е влязла отново в Република България със същия автобус. Ищцата признава и обстоятелството, че след напускането на България е закупила 12 стека цигари без български акцизен бандерол, които са били в багажа ѝ при завръщането в страната.

С докладна записка рег.№ 967р-5857/09.12.2019 г. на началник сектор Пътна полиция при ОДМВР-Враца е уведомен директора на ОДМВР-Враца, че на 09.12.2019 г. информационен сайт Bul News е публикувал информация, че на 07.12.2019 г. около 20 часа на КПП „Капитан Андреево“ е извършена проверка на автобус, влизащ на територията на Република България с пътуващи на едномеденна екскурзия до гр.Одрин. Посочено е, че Д.И. - *** в група РОППССВ на сектор ПП при ОДМВР Враца е пренасяла в нарушение недекларирани 12 стека цигари, които са били иззети и е съставен АУАН за митническо нарушение. Към докладната записка е приложена и публикацията от посочения сайт.

Със Заповед № 369з-2259/11.12.2019 г. на директора на ОДМВР е

наредено да се извърши проверка по отношение на изнесеното в докладната записка и е назначена комисия за извършване на проверката. Заповедта е връчена на Д.И. на 11.12.2019 г. и на следващия ден същата е представила сведение рег.№ 369р-22863/12.12.2019 г., в което дава обяснения, че на 06.12.2019 г. е пътувала с организирана екскурзия до Република Турция, а именно Одрин и Чорлу, като при влизане в Турция от безмитната зона си е купила цигари от марка „Karelia“ без български акцизен бандерол, тъй като същите били по-евтини от тези в България. Обяснява, че ги е закупила за лична употреба, без да се поинтересува какво е разрешеното количество за пренасяне на стоки без български акцизен бандерол при преминаване през границата. Посочва, че при проверката на място в МП „Капитан Андреево“ от служители на ТД „Южна Морска“ при Агенция Митници, не е споменавала, че е служител на МВР, тъй като се е срамувала от постъпката си и не е вадил и показвала служебната си карта в опит да не бъде санкционирана, не е злоупотребявала със служебното си положение. В сведението е посочено, че ѝ е съставен АУАН № 3087/07.12.2019 г.

В хода на проверката е извършена кадрова справка рег.№ 369р-23134/17.12.2019 г. за Д. Т. И., в която е отразено, че същата е назначена на длъжност "**** по национални системи в "Български документи за самоличност" при РДВР-Враца с трудов договор № 10375/06.03.2006 г., като с допълнително споразумение № АТД-956/12.09.2007 г. е преназначена и изпълнява длъжността "****" в група "Регистрация и отчет на пътните превозни средства, собствениците и водачи" от сектор "Пътна полиция" към отдел "Охранителна полиция" при ОД на МВР-Враца. В справката е отразено, че през 2013 г. е наградена с "писмена похвала" от директора на ОДМВР-Враца. Няма отразени данни за налагани дисциплинарни наказания.

С писмо № 369000-18523/16.12.2019 г. комисията е изисквала от директора на ТД "Южна морска" към Агенция "Митници" и са представени всички документи, свързани с издаването на АУАН № 3087/07.12.2019 г. От приложеното заверено копие от Протокол за извършена митническа проверка № 2847/07.12.2019 г. е видно, че на 07.12.2019 г. около 20:00 часа на МП "Капитан Андреево" е извършена проверка на автобус с рег.№ ВР***СА на път от Турция за България, в който са пътували 44 пътника, сред които и Д. Т. И.. Преди започване на проверката са поканени шофьора на автобуса и пътниците да декларират носените от тях вещи, стоки и валутни ценности, но същите не са декларирали нищо. На осн. чл.16, ал.1, т.1 ЗМ е извършена митническа проверка на автобуса и багажа на пътниците, при която в личния багаж на Д. Т. И. са открити недеklarирани 120 кутии цигари без български акцизен бандерол. На основание чл.16, ал.1, т.5 ЗМ е изискано и представено лично обяснение от Д.И., от което е видно, че И. е заявила, че цигарите са за лична употреба. Съставени са АУАН № 3087/07.12.2019 г., в който е описано извършеното нарушение и е постановено на основание чл.41 ЗАНН да бъдат задържани намерените цигари, както и разписка за задържането. Впоследствие е съставено и Наказателно постановление № 3089/2019 от 08.05.20320 г. на и.д. заместник-директор на Териториална дирекция Южна Морска, с което от Д.И. са отнети в полза на държавата на осн.чл.233, ал.6 във вр. с чл.233, ал.3 ЗМ-цигари „Karelia slims“-120 кутии с продажна цена 624 лв. и на осн. чл.233, ал.3 и чл.233, ал.1 ЗМ ѝ е наложено административно наказание глоба в размер на 1248 лв.

При извършване на проверката на 16.12.2019 г. е снето писмено сведение от Б. В. А. (шофьор на автобуса), а със съдействието на ОДМВР-Хасково, поискано с писмо рег.№ 369р-23156/17.12.2019 г. на ОДМВР-Враца, са снети и писмени обяснения от К. В. И. и Ж. А. К. (служителите, които са установили митническото нарушение).

Към материалите по проверката са приложени копие на писмо рег.№ 369р-14039/22.08.2017 г. на директора на ОДМВР-Враца, с което е разпоредено всички служители да се запознаят с Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, както и протокол от 23.08.2017 г., съдържащ списък на служителите от сектор "Пътна полиция", запознати с посочения Кодекс, сред които е и името на Д.И., която с подписа си е удостоверила, че е запозната на 25.08.2017 г.

Приложени са и копия от писмо рег.№ 369р-13442/11.07.2018 г., с което е изпратена за запознаване на служителите на ОДМВР-Враца Заповед № 8121з-1591/20.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на ред за уведомяване в МВР в изпълнение на чл.18, ал.2 и ал.4 ЗЗКИ. Представени са копия от тази заповед, както и от допълваща я Заповед № 8121з-910/13.08.2019 г., от които е видно, че служителите на ОДМВР следва да уведомяват директора за всяко свое задгранично пътуване, като за целта не по-късно от 5 дни преди датата на заминаването се подава уведомление по образец, а при невъзможност уведомяването да се извърши преди датата на пътуването, по изключение служителите уведомяват в срок до 3 дни след завръщането си от отпуск или командировка. При извършена проверка в ЦАИСДО и в личното кадрово дело на Д.И. са открити и приложени две уведомления на осн. чл.18, ал.4 ЗЗКИ, както следва: уведомление с рег. №967р-1576/02.04.2019 г. за пътуване периода от 11.04.2019 г. до 14.04.2019 г. и уведомление с рег.№967р-4300/19.09.2019 г. за пътуване в периода от 20.09.2019 г. до 30.09.2019 г. Няма данни за подадено уведомление за пътуването на 07.12.2019 г.

На 28.01.2020 г. е съставен доклад за извършената проверка, в който са изложени събраните данни, направени са изводи, че са извършени нарушения на трудовата дисциплина и е направено предложение на осн. чл.186, вр. чл.187, ал.1, т.8 предл.1, вр. чл.187, ал.1, т.10 предл.1, вр. чл.126, т.9 и т.13 от КТ, вр. чл.2, ал.5, чл.17, ал.1, вр. чл.22 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, чл.188, т.3, чл.189, ал.1, чл.192, ал.1 от КТ, вр. чл.159, ал.2 от ЗМВР на Д. Т. И.-*** в група „Регистрация и отчет на пътните превозни средства, собствениците им и водачи“ в сектор „Пътна полиция“ към „Охранителна полиция“ на ОД на МВР-Враца да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

На 30.01.2020 г. на Д.И. е връчена покана за даване на писмени обяснения във връзка с констатациите в доклада, че на 07.12.2019 г. около 20:00 ч. при извършване на проверка на багажа ѝ при влизане от Република Турция в Република България от служители на Агенция "Митници" са открити недекларирани 12 стека цигари без български акцизен бандерол, за което е съставен АУАН № 3087/07.12.2019 г. на Агенция "Митници", което е станало известно на широката общественост чрез публикуването на подробности в новинарски електронни сайтове, както и за това, че при напускането на страната не е уведомила директора на ОДМВР. Посочено е, че с действията си И. е нарушила чл.2, ал.5 и чл.17, ал.1 от Кодекса за поведение

на служителите в държавната администрация“, което е нарушение на трудовата дисциплина съгласно чл.187, ал.1, т.8 и не е изпълнила задълженията си произтичащи от 126, т.9 от КТ. Посочено е, че с неподаване на уведомление до директора на ОДМВР-Враца, на осн. т.1.1 от Заповед №8121з-1591/20.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи е извършила нарушение на трудовата дисциплина по чл.187, ал.1, т.10 от КТ.

На 31.01.2020 г. Д.И. е дала обяснения до директора на ОДМВР-Враца, в които оспорва изцяло, че е извършила цитираните в поканата нарушения на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Посочва, че от поканата за даване на обяснения не ставало ясно конкретното извършено нарушение. Сочи, че при извършване на проверка на ГПКК „Капитан Андреево на 07.12.2019 г. не се е легитимирила като служител на МВР, нито е давала повод да се счита, че е налице злоупотреба с доверието и уронване на доброто име на предприятието, както и разпространяване на поверителни за него сведения.

Във връзка с констатацията при извършената проверка, че на Д.И. е било издадено Експертно решение № 4421 от 28.08.2015 г. на ТЕЛК към МБАЛ "Христо Ботев" АД, гр.Враца със срок на намалена работоспособност до 01.08.2018 г., което е било представено на работодателя, с писмо рег.№ 369000-1821/1/05.02.2020 г. от същата е изискано представянето на валидно решение към момента. С писмо вх.№ 369000-2110/11.02.2020 г. ищцата е представила на работодателя си Експертно решение на ТЕЛК общи заболявания към МБАЛ "Христо Ботев" АД, гр.Враца № 3372 от 10.07.2018 г., от което е видно, че е с 60% трайно намалена работоспособност със срок до 01.07.2021 г. Посочена е водеща диагноза „неинсулинозависим захарен диабет“, както и общи заболявания: "Захарен диабет ИНЗТ с КДС – полиневропатия и макроангиопатия диабетика. АХ гр.ІІІ ум.ст., умерена митр.инсуф. и стеноза. СН ІІ ФК. Стенокарден синдром. Син.тахикардия. Комбиниран отоневр.синдром в ст. на субкомпенсация. Миопия ок.утр. Аства бронхиале-перистираща. Дискова протрузия на L4L5 и L5C1. Левостранна радикулопатия".

След представяне на това решение, е изпратено писмо рег.№ 369000-2269/13.02.2020 г. от директора на ОДМВР-Враца до председателя на ТЕЛК към МБАЛ „Христо Ботев“, гр.Враца. В писмото е посочено, че във връзка с извършена проверка за нарушение на трудовата дисциплина от служител Д. Т. И., която е трудоустроен работник по чл.333, ал.1, т.2 КТ и притежава издадено ЕР № 3372 от зас. № 103 на 10.07.2018 г., влязло в сила на 24.07.2018 г., и предприемането на действия по чл.330, ал.2, т.6 КТ, е поискано на осн. чл.333, ал.2 КТ мнение относно предприетите действия по дисциплинарно уволнение. Поискано е в мнението да бъде посочено и дали заболяването на Д.И. попада в Наредба № 5/20.02.1987 г. на министъра на здравеопазването.

В отговор на така изпратеното писмо е постъпило Експертно решение № 1063 от зас. № 033 от 27.02.2020 г. на ТЕЛК Общи заболявания към МБАЛ "Христо Ботев" АД, гр.Враца, В същото са посочени заболяванията на Д. Т. И., както и че заболяванията попадат в Наредба № 5/20.02.1987 г. Изразеното мнение от ТЕЛК Враца е, че адаптивните възможности и възможностите за усвояване на нови професии са намалени. Това ЕР на ТЕЛК е заведено в ОДМВР-Враца с вх.рег.№ 369000-3363/02.03.2020 г., а на 04.03.2020 г. е

поставена резолюция (без име и подпис на автора) за предоставянето му на "мед.служба и копие до нк ОА". Няма данни да е било разпоредено изпращането на този документ на Дирекция "Инспекция по труда", гр.Враца.

По делото е представено искане рег.№ 369000-2238/13.02.2020 г. на ОД на МВР Враца до Дирекция „Инспекция по труда”, с което е поискано на основание чл.333, ал.1, т.2 и т.3 КТ да бъде разрешено прекратяване на трудовото правоотношение с Д. Т. И., което ще бъде извършено на основание чл.330, ал.2, т.6 КТ. Това искане носи вх.№ 20019312/04.03.2020 г. по описа на Д"ИТ"-Враца. Същото е бланково и в него е посочено какви документи се представят, без конкретна индивидуализация с номера и дати, в т.ч. се сочи, че се представя експертно решение на ТЕЛК при прекратяване на трудовия договор на трудоустроен работник или лице със заболяване по Наредба № 5 от 20.02.1987 г., но без да е ясно кое точно от наличните при работодателя решения на ТЕЛК се изпраща.

С писмо изх.№ 20012486/05.03.2020 г. Дирекция „Инспекцията по труда”, гр.Враца е дала предварително разрешение за прекратяване на трудовото правоотношение по чл.330, ал.2, т.6 от КТ с лицето Д.И. работеща на длъжност „***” при ОД на МВР Враца.

Безспорно е обстоятелството, че със Заповед №369з-577/26.03.2020 г. трудовото правоотношение е прекратено поради наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на ищцата Д.И.. В заповедта е посочено, че при извършена проверка е установено, че са извършени две нарушения на трудовата дисциплина, а именно:

1. На 07.12.2019 г. в 04.02 часа (в извънработно за нея време) с автобус рег. № ВР***СА Д. Т. И. е напуснала страната и е посетила Република Турция. На същата дата през ГКПП „Капитан Андреево“, в 19.45 ч. със същия автобус е влязла в страната. За задграничното си пътуване до Република Турция, Д.И. не е уведомила директора на ОДМВР-Враца. При извършената проверка в автоматизираната информационна система за документооборот и личното кадрово дело на Д.И. не е установено регистрирано и приложено уведомление за нейно задгранично пътуване до Република Турция на 07.12.2019 г., но са установени уведомления за предишни нейни задгранични пътувания - рег.№ 967р-4300/19.09.2019 г. и рег. № 967р-1576/02.04.2019 г. Посочено е, че с това деяние Д.И. виновно е нарушила разпоредбата на чл. 18, алинея 4 от Закона за защита на класифицираната информация - „Служителите на службите за сигурност и за обществен ред писмено уведомяват ръководителите си за всяко задгранично пътуване“, което представлява нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл.187, ал.1, т.10, предл.1 от КТ. Посочено е също, че за извършеното нарушение на трудовата дисциплина, вземайки предвид тежестта на нарушението - тежко нарушение на служебната дисциплина, свързано с отчетността на задграничните пътувания на служителите на службите за сигурност, обстоятелствата, при които е извършено – умишлено, както и поведението на работника или служителя – липса на предишни наказания, се определя дисциплинарно наказание "предупреждение за уволнение“.

2. На 07.12.2019 г., около 20.00 часа, на връщане от Република Турция, при извършване проверка на багажа на Д.И. от митнически служители на ГКПП „Капитан Андреево“ е установено наличието на 120 броя кутии - 2400

къса цигари марка „Karelia slims“ без български акцизен бандерол, укрити и недекларирани, собственост на Д.И.. Посочено е, че с това деяние И. е осъществила състава на административно нарушение по чл. 233, ал. 3, във връзка с чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците, като е пренесла акцизни стоки - тютюневи изделия през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи, за което ѝ е съставен АУАН. Сочи се също, че извършеното от Д.И. митническо нарушение (квалифицирано като контрабанда), установено на ГКПП „Капитан Андреево“ е станало достояние пред широката общественост - пътуващите в автобуса, служителите на агенция "Митници" и на гражданите чрез електронните медии „Bulnews“ и „fakti.bg“, което е довело до уронване на престижа на МВР. В уволнителната заповед се излагат мотиви, че с деянието си Д. И. виновно е нарушила чл.2, ал.5 и чл.17, ал.1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, задължение, предписано и в чл.107а, ал.21 от КТ, което представлява нарушение на трудовата дисциплина по см. на чл.187, ал.1, т.10 от КТ. Деянието ѝ е станало обществено достояние, което поведение представлява уронване престижа и доброто име на ОДМВР-Враца и службата-чл.187, ал.1, т.8, пр.2 от КТ /. Посочено е, че Д.И. е запозната с Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, видно от протокол рег. № 967р-7701/23.08.2017 г. Във връзка с това, че извършеното деяние е съвкупност от нарушение на трудовата дисциплина и административно нарушение, работодателят приема, че е налице тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.190, ал.1, т.7 КТ, за което определя дисциплинарно наказание "уволнение".

В заповедта се сочи, че служителката е с трайно намалена работоспособност и има решение на ТЕЛК, поради което са изпълнени задълженията по чл.333, ал.2 вр. чл.333, ал.1, т.2 КТ за вземане на предварително становище на ТЕЛК с получен отговор рег.№ 1063/033 от 27.02.2020 г. и разрешение от Инспекцията по труда с рег.№ 369000/2238 от 13.02.2020 г. по описа на ОДМВР-Враца.

Заповедта е връчена на Д.И. на 31.05.2021 г. , като върху същата лицето е отбелязало, че в този момент не се намира в законоустановен отпуск.

Горната фактическа обстановка се установява от приложените като писмени доказателства по делото копия от всички посочени документи.

Пред първоинстанционния съд са събрани и гласни доказателства чрез разпит на посочените от ищцата свидетели Д. Б. и И. К..

В показанията си Д. Б. твърди, че с ищцата Д.И. са приятелки от 1972 година и на 07.12.2019 г. заедно са пътували до Турция. Качили се на автобус и минали през ГКПП Капитан Андреево. Пътували през нощта по тъмно за Турция, а през деня пазарували. Свидетелката посочва, че не са преспивали вечерта в Турция., а са ходили само на пазар и още същия ден са се върнали в България. Свидетелката Б. сочи, че ответницата е купила на връщане цигари от магазин "Фришоп" на границата, който е от турската страна, за да подари на децата си и на съпруга си. Свидетелката поддържа, че не са знаели, че има забранени за пренасяне на цигари от Турция. Българските митничари при проверката са изготвили протокол на ответницата, конфискували ѝ цигарите и са я пуснали да си пътува. Свидетелката твърди, че ищцата по време на проверката изобщо не се е представяла какво работи и къде е служител и се е притеснила като са ѝ конфискували цигарите. Б. твърди, че след проверката

продължили да пътуват към Враца. Свидетелката твърди, че нейният багаж е бил в салона на автобуса , а ищцата е имала багаж вътре в салона на автобуса и в багажното отделение.

В показанията си св. И. К. посочва, че през 2019 г. е бил началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Враца, в който ищцата е била служителка.

Свидетелят установява, че заради публикация в местен врачански сайт е била направена проверка от ОД на МВР - Враца, а той написал само докладна. К. заявява, че знае, че ответницата е пътувала до Турция и на границата са ѝ били конфискувани вещи - цигари и е съставен акт от митническите власти. Свидетелят поддържа, че за случая с колежката си Д.И. е разбрал от местните медии, тъй като му влиза в задълженията да следи публикациите в медиите. К. поддържа, че в отдел „Охранителна полиция“ на ОД на МВР са обсъдили този въпрос и изготвили докладна, а директорът е знаел. Директорът е назначил проверка и след като приключила проверката, ответницата била уволнена. Според свидетеля, ищцата никога не е извършвала нарушения и е работела много добре и от дълги години в КАТ. Изразява мнение, че уволнението ѝ е било прекалено.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявените иски са с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ. Съгласно правилата за разпределяне на доказателствената тежест, в тежест на работодателя - ответник е в условията на пълно и главно доказване да докаже законността на прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца на соченото основание.

От събраните доказателства се установи, че страните са били в трудово правоотношение, което е прекратено със Заповед № 369з-577/26.03.2020 г. на осн. чл. 330, ал.2, т.6 КТ – поради дисциплинарно уволнение.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд е ограничен от релевираните основания във въззивната жалба, които в конкретния случай се свеждат основно до това дали при уволнението е преодоляна закрилата на ищцата по чл.333 КТ и дали тежестта на наложеното дисциплинарно наказание съответства на тежестта на извършеното нарушение.

Преди да бъде разгледан спора по същество, съдът дължи произнасяне по спорния въпрос дали работодателят е спазил разпоредбата на чл.333 КТ.

В случая от приложеното ЕР на ТЕЛК № 3372/10.07.2018 г. е видно, че ищцата Д.И. страда от множество заболявания, водещо сред които е "захарен диабет". Това заболяване попада в чл.1, ал.1, т.6 от Наредба № 5 за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл.333, ал.1 КТ, издадена от министъра на народното здраве, обн. ДВ бр.33 от 1987 г. При това положение може да бъде направен извод, че тя се е ползвала от закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ. Тази закрила има обективен характер и може да отпадне само при бездействие, изричен отказ или умишлено затаяване на информация на искането на работодателя работникът да го уведоми за здравословното си състояние и да представи медицинските документи (решение № 246/12.07.2013 г. по гр. д. № 711/2012 г. IV ГО, решение № 61/02.04.2015 г. по гр. д. № 4165/2014 г. III ГО, решение № 364/04.04.2014 г. по гр. д. № 1514/2013 г. IV ГО). От събраните по делото доказателства се установи, че по искане на работодателя ищцата е

представила актуално ЕР на ТЕЛК за здравословното си състояние, поради което има право да се ползва от посочената закрила.

Със същото решение на ТЕЛК са й определени 60% трайно намалена работоспособност и противопоказни условия на труд – тежка физическа работа. Установената практика с решения на ВКС по реда на чл. 290 ГПК (решение № 443/24.03.2016 г. по гр. д. № 2569/2015 г. IV ГО, решение № 246/11.11.2015 г. по гр. д. № 1305/2015 г. III ГО, решение № 60/13.06.2017 г. по гр. д. № 3186/2016 г. III ГО и други) приема, че когато с решението на ТЕЛК е определен намален процент на работоспособност и са посочени противопоказни условия на труд, работникът или служителът е трудоустроен по смисъла на чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ. Заболяванията на ищцата, налагащи трудоустройство, са установени по законовия ред и от органа по експертизата на работоспособността, като трудоустройването се изразява в съобразяване на изпълняваната работа с противопоказанията за заболяването (чл. 314 КТ). Следователно ищцата се е ползвала и от закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ.

Връчването на заповедта за уволнение е моментът, към който се осъществява закрилата по посочените законови разпоредби. Тогава упражненото право от работодателя да прекрати трудовото правоотношение е породило действие с достигане на изявлението до адресата. Това е правно релевантният момент, към който следва да се прецени законността на изявлението – дали съществува потестативното право на уволнение и надлежно ли е упражнено, включително дали е преодоляна закрилата по чл. 333 КТ. От приложеното ЕР на ТЕЛК № 3372/10.07.2018 г. е видно, че определената трайна неработоспособност е за срок от 3 години – до 01.07.2021 г., при което може да бъде направен извод, че към релевантния момент на връчване на заповедта за уволнение – 31.05.2021 г. ищцата Д.И. се е ползвала както от закрила по чл. 333, ал. 1, т. 2 от КТ, в качеството си на трудоустроен служител, така и от закрила по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ, в качеството си на служител, боледуващ от болест по Наредба № 5/87 г. на МНЗ.

Предварителната закрила за трудоустроените работници и служители и за онези, които страдат от болестите по Наредба № 5/1987 г. на МНЗ (чл. 333, ал. 1, т. 2 и 3 КТ) е засилена в сравнение с останалите случаи по чл. 333, ал. 1 КТ. Тя изисква предварително разрешение от инспекцията по труда, предхождано от мнение на ТЕЛК. Целта е да се ангажират и здравните органи, тъй като закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 2 и 3 КТ е по здравни, а не по социални причини, както са останалите случаи по чл. 333, ал. 1 КТ. Следователно преди да издаде заповедта за налагане на дисциплинарно наказание "уволнение" и прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят е длъжен да поиска от работника или служителя информация дали страда от заболяване, предвидено в Наредбата. Когато събере данни за наличие на такова заболяване, работодателят е длъжен да поиска от ТЕЛК мнение, като изпрати за това необходимите медицински документи. С това той изпълнява задължението си по чл. 333, ал. 2 от КТ. Мнението трябва да има съдържанието, визирано в чл. 4, ал. 2 от Наредба № 5 от 1987 г., но адресат на задължението по тази норма не е работодателят, а ТЕЛК. Работодателят не може да контролира дали решението на ТЕЛК е мотивирано и по какъв начин. Той е длъжен единствено да изпрати полученото мнение на ТЕЛК на Инспекцията по труда за даването (или отказ) на разрешението за

уволнение. Ако работодателят не е поискал или не е получил мнението на ТЕЛК в разумен срок преди да поиска разрешение от инспекцията, закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ не е преодоляна и уволнението следва да бъде отменено само на това основание (така решение № 168/11.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1113/2011 г. III ГО, решение № 83/11.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1784/2009 г. IV ГО, решение № 443/24.03.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2569/2015 г. IV ГО, решение № 219/28.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1821/2009 г. IV г.о. и др.). С мнението на ТЕЛК инспекцията по труда може да се съгласи или не, а нейното разрешение или отказ са окончателни.

Както бе посочено, работодателят е изискал и на 11.02.2020 г. ищцата Д.И. му е представила актуално решение на ТЕЛК.

На 13.02.2020 г. работодателят е поискал мнението на ТЕЛК за предстоящото уволнение на ищцата по чл.330, ал.2, т.6 КТ, посочвайки само основанията за закрила по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ. По отношение на заболяванията на ищцата не е поискано мнение, а единствено да бъде посочено дали попадат в Наредба № 5/87 г. на МНЗ.

С ЕР № 1063/27.02.2020 г. ТЕЛК описва заболяванията на Д.И. и дава мнение, че адаптивните възможности и възможностите на лицето за усвояване на нови професии са намалени. Посочва общо, че заболяванията попадат в Наредба № 5/87 г., без да конкретизира дали всички посочени заболявания или само някои от тях. Това решение на ТЕЛК е получено в ОДМВР на 02.03.2020 г., видно от поставения входящ номер на същото.

По делото няма категорични данни за изпращането на това ЕР на ТЕЛК на инспекцията по труда.

Безспорно се установява, че работодателят е изпратил искане до Дирекция "Инспекция по труда"-Враца за издаване на разрешение за уволнението на ищцата Д.И., като в същото са посочени и двете основания за закрила по чл.333, ал.1, т.2 и т.3 КТ. От регистрационния номер и отбелязаната дата върху това искане (л.87 от първоинстанционното дело) е видно, че същото е било изготвено на 13.02.2020 г., т.е. едновременно с искането до ТЕЛК. Действително върху същото е поставен входящ номер в Д"ИТ"-Враца с дата 04.03.2020 г., но настоящият съдебен състав намира, че това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да бъде направен извод, че искането е изпратено до инспекцията по труда на тази дата и към него е приложено ЕР на ТЕЛК № 1063/27.02.2020 г., каквито доводи се навеждат във въззивната жалба. Както бе посочено по-горе в мотивите, искането е бланково и в него е посочено какви документи се представят, без конкретна индивидуализация на същите, в т.ч. се сочи, че се представя експертно решение на ТЕЛК при прекратяване на трудовия договор на трудоустроен работник или лице със заболяване по Наредба № 5 от 20.02.1987 г., но без да е ясно кое точно от наличните при работодателя решения на ТЕЛК се изпраща и по-конкретно дали е изпратено последното решение от 27.02.2020 г., в което е изразеното мнението на ТЕЛК във връзка с предстоящото уволнение.

На 05.03.2020 г. инспекцията по труда е дала разрешение за прекратяване на трудовото правоотношение по чл.330, ал.2, т.6 КТ с лицето Д. Т. И., без да излага каквито и да са мотиви, поради което от съдържанието на това разрешение също не може да бъде направен извод дали на инспекцията е било изпратено мнението на ТЕЛК.

При изложеното, настоящият съдебен състав намира, че работодателят не е провел пълно и главно доказване на твърденията си за спазване разпоредбата на чл.333 КТ. Работодаателят не е поискал мнение от ТЕЛК и за двете основания за закрила, тъй като в писмото е посочено единствено основанията по чл.333, ал.1, т.2 КТ. Дори и да се приеме, че поисканото от него становище от ТЕЛК дали заболяването на Д.И. попада в обхвата на Наредба № 5/1987 г. на МНЗ, по своята същност представлява искане за мнение и за основанията за закрила по чл.333, ал.1, т.3 КТ, то отново не може да бъде направен извод за формална законосъобразност, тъй като не се представиха доказателства, от които да бъде направен несъмнен извод, че мнението на ТЕЛК е изискано преди да бъде изискано разрешение от инспекцията по труда, както и че полученото мнение на ТЕЛК е изпратено в разумен срок на инспекцията по труда. Действително налице е разрешение на инспекцията по труда, което не подлежи на съдебен контрол, но съдът следва да извърши преценка дали е спазена формално процедурата, предхождаща издаването му. При липсата на категорични доказателства, че след получаването на мнението на ТЕЛК работодателят го е изпратил на инспекцията по труда, не може да бъде направен извод, че при формиране на волята си за издаване на разрешение за прекратяване на трудовото правоотношение инспекцията е била наясно с изразеното от ТЕЛК мнение, че ищцата е с намалени адаптивни възможности и намалени възможности за усвояване на нови професии.

При тези съображения, настоящият съдебен състав намира, че закрилата на Д.И. по чл.333, ал.1, т.2 и т.3 КТ не е била преодоляна и уволнението ѝ е незаконно на това формално основание.

Макар и в такъв случай съдът да не дължи произнасяне по законосъобразността на самото основание за уволнение, доколкото в обжалвания съдебен акт са изложени мотиви в тази насока и във въззивната жалба и отговора се излагат доводи относно това дали тежестта на наложеното наказание съответства на тежестта на дисциплинарното нарушение, настоящият съдебен състав намира, че следва да се произнесе по същите.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 1 КТ предвижда, че при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя. По приложението на тази норма е формирана трайно установена практика на ВКС /така решение № 112/7.05.15 по гр. д. № 5348/14, III ГО, решение № 293/21.11.11 по гр. д. № 238/11, III ГО, решение № 227/29.06.12 по гр. д. № 1417/11, III ГО, решение № 163/13.06.12 по гр. д. № 564/11, IV ГО и мн.др. /, според която преценката на критерия "тежест на допуснатото нарушение" по чл. 189, ал. 1 КТ следва да се основава на всички обстоятелства, имащи отношение към извършеното дисциплинарно нарушение. За тежестта на нарушението е от значение характера на изпълняваната работа, степента на отговорност на възложените трудови функции и доколко те сочат за оказано от работодателя по-високо доверие, респ. са свързани с по-висока степен на отговорност при изпълнение на работата, значимостта на неизпълнението на трудовите задължения с оглед настъпилите или възможните неблагоприятни последици за работодателя, съответно доколко тези последици са повлияли или могат да повлияят върху

работата му, обстоятелствата при които е осъществено неизпълнението, субективното отношение на работника или служителя към неизпълнението.

В случая ищцата Д.И. е работила като "****" в група "Регистрация и отчет на пътните превозни средства, собствениците им и водачите", сектор "пътна полиция" към отдел "Охранителна полиция" при ОДМВР-Враца.

Със Заповед № 369з-577/26.03.2020 г. на директора на ОДМВР ѝ е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" на основание чл. 190, ал.1, т.7 вр. 187, ал.1, т. 8, пр.2 КТ за уронване на доброто име на предприятието и т.10 КТ – неизпълнение на други трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове, в правилника за вътрешния трудов ред, в колективния трудов договор или определени при възникването на трудовото правоотношение.

От събраните доказателства се установи извършване на описаното в заповедта дисциплинарно нарушение - на 07.12.2019 г., около 20.00 часа, на връщане от Република Турция, при извършване проверка на багажа на Д.И. от митнически служители на ГКПП „Капитан Андреево“ е установено наличието на недекларирани 120 броя кутии - 2400 къса цигари марка „Karelia slims“ без български акцизен бандерол, собственост на Д.И., с което деяние е осъществила състава на административно нарушение по чл. 233, ал. 3, във връзка с чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците и за което ѝ е съставен АУАН. Доказано е и обстоятелството, че извършеното от Д.И. митническо нарушение е станало достояние пред широката общественост - пътуващите в автобуса, служителите на агенция "Митници" и на гражданите чрез електронните медии „Bulnews“ и „fakti.bg“.

Следва да се има предвид, че съгласно чл. 126, т. 9 КТ работникът и служителят е длъжен да пази доброто име на предприятието. Уронването му се изразява в нелоялно отношение към работодателя, злепоставящо го пред третите лица, като нарушението е формално и не се изисква настъпване на някакъв неблагоприятен резултат /достатъчно е поведението на работника или служителя да създава възможност за злепоставянето на работодателя пред трети лица/, и е съставомерно независимо от формата на вина (определение № 462/29.05.17 на ВКС по гр. д. № 794/17, III ГО, решение № 1379/99, III ГО на ВКС, решение № 379/10, III ГО на ВКС и др./.

Във връзка с преценката за съответствието на така извършеното нарушение с тежестта на наложеното наказание и очертаните с разпоредбата на чл.189 КТ критерии, настоящият съдебен състав намира, че следва да бъдат отчетени следните обстоятелства: на ищцата не са били налагани дисциплинарни наказания и дори е била награждавана за работата си; ползвала се е с име на добър служител (св.И. К.); възложените ѝ трудови функции не са свързани с оказано от работодателя по-високо доверие и по-висока степен на отговорност при изпълнение на работата, които да доведат до по-неблагоприятни последици за работодателя; извършеното нарушение има еднократен характер. Деянието ѝ действително е укоримо и представлява административно нарушение, за което ѝ е наложено и съответно наказание. Няма обаче данни при констатиране на митническото нарушение тя да е проявила поведение, изразяващо се в демонстриране на собственото си служебно положение и желание да се ползва от същото, а по-скоро е проявила критично отношение към постъпката си (св.Д.Б.).

При тези съображения, настоящият съдебен състав намира, че

наложеното дисциплинарно наказание "уволнение" се явява несъразмерно тежко спрямо извършеното от ищцата дисциплинарно нарушение.

В обобщение на изложеното, въззивният съд намира, че предявеният иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ за признаване на уволнението за незаконно и отмяна като незаконосъобразна на заповед № 369з-577/26.03.2020 г. на директора на ОДМВР-Враца е основателен. При това положение основателни се явяват и обусловените от него искове с правно основание чл.344, ал.1, т.2 и т.3 КТ. Като е достигнал до същите изводи и е уважил предявените искове, районният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора, право на разноски съгласно чл.78, ал.1 ГПК има въззиваемата Д.И. Т.. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от 10.03.2022 г., от който е видно, че е договорено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 1 500 лв., което е платимо на вноски. Представена е разписка, от която е видно, че на 22.03.2022 г. упълномощеният адвокат е получил сумата 900,00 лв. във връзка със сключен договор за правна помощ от 10.03.2022 г. Представен е и списък на разноските по чл.80 ГПК, в който са посочени разноски за адвокатско възнаграждение в общ размер от 900,00 лв.

При тези данни настоящият съдебен състав приема, че установеният по делото размер на направените по делото от въззиваемата-ищца разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция са в размер на 900,00 лв. Процесуалният представител на въззивника е направил възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, поради липса на фактическа и правна сложност на делото. Съдът намира това възражение за неоснователно, тъй като изплатеното адвокатско възнаграждение е съответно на общо дължимия минимален размер по исковете за отмяна на уволнение и възстановяване на работа, който съгласно чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. възлиза на минималната месечна работна заплата за страната, т.е. на 650,00 лв., и по оценяемия иск за изплащане на обезщетение, който съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата възлиза на 300,00 лв.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 234/03.11.2021 г. по гр.д.№ 2232/2021 г. по описа на Районен съд-Враца.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Областна дирекция на МВР-Враца ДА ЗАПЛАТИ на Д. Т. И., ЕГН *****, с адрес: гр.***, сумата 900,00 /деветстотин/ лева, представляваща направени пред въззивната инстанция разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____